

Pierre Lemaitre

SÄTEILEVÄ
TULEVAISUUS

DOCENDO

SÄTEILEVÄ TULEVAISUUS

PIERRE LEMAITRE:

Näkemiin taivaassa (2013, suom. 2014)

Alex (2011, suom. 2015)

Camille (2012, suom. 2016)

Irène (2006, suom. 2016)

Rosie (2013, suom. 2017)

Silmukka (2016, suom. 2017)

Verihäät (2009, suom. 2018)

Tulen varjot (2018, suom. 2018)

Petoksen hinta (2010, suom. 2019)

Tuhon lapset (2020, suom. 2020)

Kyykäärme (2021, suom. 2022)

Loistavat vuodet (2022, suom. 2023)

Vaikeneminen ja vimma (2023, suom. 2024)

Säteilevä tulevaisuus (2024, suom. 2025)

Pierre Lemaitre

SÄTEILEVÄ TULEVAISUUS

Suuri maailma -sarjan kolmas osa

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Ranskankielinen alkuteos *Un avenir radieux* by Pierre Lemaitre
© Calmann-Lévy, 2025

Suomenkielinen laitos © Susanna Tuomi-Giddings ja Docendo 2025
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit s. 7: Ensimmäinen motto on Victor Hugon romaanista *Kurjat* (WSOY), suomentanut Vihtori Lehtonen. Toinen motto on John le Carrén romaanista *Vakoojan testamentti* (Tammi), suomentanut Jukka Jääskeläinen.

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-357-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Thierry Depambourille ystävyydellä ja kiitollisuudella

Pascalinelle

*Näissä yksityiskohdissa on lukija löytävä pari kolme
mahdottomalta näyttävää seikkaa, jotka me kuitenkin
esitämme totuutta kunnioittaaksemme.*

Victor Hugo, *Kurjat*

*Mutta sillä on hintansa, ja hintana tuntuu olevan
jokaisen oma minä.*

John le Carré, *Vakoojan testamentti*

19. huhtikuuta 1959

1

Mistä muustakaan se voisi johtua...

Colette tarkkasi maatilaa pitkään, aivan kuin jossain vaanisi näkymätön vaara. Vaara oli edessä päin, sen hän tiesi, mutta hän vilkaisi varmuuden vuoksi toiseenkin suuntaan ja höristi korviaan. Ruohikossa surisi kärpäsiä, tuulenpuuska havisutti välillä kastanjapuiden lehtiä. Eniten melua piti hänen sydämensä, joka hakkasi kuin viimeistä päivää. Ohimosuonet sykkivät. Äkkiä hän säpsähti. Koira oli alkanut haukkua, se oli varmaan haistanut hänet. Hirveä välkkyvähampainen hurtta, iso kuin vasikka, se karkaili, hyökkäili ilman syytä, se oli iskenyt hampaansa jo moneen. Santarmit olivat käyneet tilalla, minkä jälkeen Macagne oli alkanut pitää sitä päiväsaikaan kytkettynä, mutta ainoa, joka uskalsi lähestyä koira, oli Macagne itse.

Ja Joseph.

Coletten kissa ja tämä koira olivat verivihollisia. Joseph kulki usein niityn poikki naapuriin, loikkasi lojumaan härnäävän vetelänä lehmuksen alimmalle oksalle, oli käytännössä koiran ulottuvilla mutta ei kuitenkaan ihan, mikä sai hurtan hulluksi. Joseph nuoli kaikessa rauhassa turkkiaan, katseli koira ja virnuili, Colette oli nähnyt.

Mutta tällä kertaa hän oli se, jonka pitäisi pysytellä pois koiran leukojen ulottuvilta.

Rakennus oli pitkänomainen. Ylisillä säilytettiin rehua, ja avara piha muuttui kuivalla säällä ikävän pöliseväksi ja vettyi ensimmäisestä

sadekuurosta kuravelliksi. Vasemmassa päässä oli autokatos, jossa säilytettiin työkoneita (ennen kaikkea Renault D22 -traktoria, punaista R 7052:ta, joka hohteli vielä uutuuttaan, koska se oli ollut tilalla vasta kuukauden), ja oikeassa päässä oli epämääräinen verstaas ja varasto, jossa Macagne säilytti työkalujaan.

Ja kanistereitaan.

Colette siirsi varovasti sivuun oljet, jotka kätkivät näkyvistä hänen verkkoaidan alareunaan leikkaamansa reiän. Tämä oli näyttänyt parhaalta paikalta päästä huomaamatta hiipimään seinän viertä. Aluksi hän oli yrittänyt nostaa verkkoa ryömiäkseen sen alta mutta ei ollut jaksanut, vaikka olikin kymmenvuotiaaksi varsin pitkä.

Seuraavana päivänä hän oli lainannut isoisän leikkureita ja saanut kovalla vaivalla tehtyä alareunaan sen kokoisen aukon, että mahtui verkon alta repimättä vaatteitaan.

Colette pysähtyi.

Louskutus oli lakannut.

Hän oli vähällä jatkaa mutta odotti vielä. Sydän hakkasi rinnassa niin kovaa, ettei hän saanut henkeä. Näköä hämärsi, ja maailma ympärillä pyöri. Hänen oli pakko ottaa tukea aidasta. Kylmän metallin tuntu paransi oloa.

Enää ei pyörryttänyt.

Koira haukkui taas.

Hän teki päätöksen.

Vedettyään vielä kerran henkeä hän kävi pitkäkseen, työnsi jalat aukosta, liu'utti itsensä aidan alta ja nousi toisella puolella seisomaan.

Hän oli valinnut ajankohdaksi sunnuntai-illan, koska oli varma, että Macagne palaisi silloin vasta myöhään. Tämä joi kaverinsa Danielin kanssa kyläbaarissa itseään känniin sillä verukkeella, että pelasi noppaa. Coletten pitäisi silti ehtiä kotiin ennen kuin kukaan huomaisi hänen olevan poissa, sillä äidillä oli sellaisissa asioissa kuudes aisti.

Colette veti esiin keittiöveitsen, jonka oli napannut mukaan, ja lähti hitaasti seinänvierustaa pitkin kohti työkaluvajaa.

– Loulou, ethän sinä ole nähnyt minun keittiöveistäni? Sitä mustakahvaista?

Neljä Angèlen viidestä lapsenlapsesta kieppui hänen ympärillään, hihkui ja heilutti lusikoitaan, eikä hän kuullut vastausta.

Tai oikeastaan lapsia oli vain kolme, sillä Philippe istui jakkaralla ja katseli serkkujen temmelystä ylemmyydentuntoisesti.

– Etkö halua maistaa suklaata, kultaseni? Angèle ihmetteli.

– En, poika vastasi koppavasti, – äiti ei halua.

Äiti ei halunnut, että hän sotki itsensä, tahrasi vaatteensa. Vaikka Philippe piti kiellon takia itseään muita parempana, Angèle tiesi, että hänen olisi tehnyt mieli. Kädet olivat torjuvasti ristissä rinnalla, mutta katse seurasi vuotta nuorempaa Annietä. Ilman äidin ukaasia poika olisi mennyt Annien viereen kaapimaan kattilaa. Serkku näytti somalta, vaikka hänellä oli suklaata suupielissä.

– No niin, Angèle sanoi, – mennäänpä valitsemaan makuuhuoneet kesälomaa varten.

Riemunkiljahduksia.

Angèle tiesi, kuinka kovasti lapsenlapset nauttivat tästä rituaalista, joten hän järjesti sen kolme kertaa vuodessa. Syksyllä koulun alkaessa valittiin huoneet joululomaa varten, tammikuussa pääsiäislomaa varten ja huhtikuussa kesälomaa varten. Kiivaiden neuvottelujen tuloksella ei loppujen lopuksi ollut mitään merkitystä. Heti pimeän tullen lapset vaihtoivat paikkoja kuvitellen, ettei mummi huomannut.

Kaikki ryntäsivät portaikkoon. Philippe nosti nilkan toisen päälle kuin olisi haastanut itseään jättäytymään pois. Halu juosta Annien

perään oli kuitenkin kovempi, joten hän huokaisi ja nousi pitkillle koivilleen (hän oli iso ikäisekseen).

Yläkerrassa Angèle avasi Martine sylissään ensimmäisen oven.

– Kelpaisiko tämä sinulle, Annie?

– Ei, tämä oli minulla jo viimeksi!

Tyttö puhui vähän lespaten mutta se ei estänyt häntä puhua pulputtamasta kuin papupata.

– Saanko minä nukkua samassa huoneessa Alainin kanssa? Martine kysyi.

– Samat säännöt kuin koulussa, Angèle määräsi. – Tytöt tyttöjen ja pojat poikien kanssa.

– Minusta tämä on pelottava, tyllerö valitti puristaen aina mukanaan kantamaansa nallea.

– Katsotaanpa sitten seuraavaa.

Matkan varrella Angèle vilkaisi huolissaan ulos ikkunasta.

Hän tiesi Coletten inhoavan tätä rituaalia, joten ei ollut ihme, että tyttö oli häipynyt omille teilleen. ”Hän on vanhin, tietysti hän pitää tätä lapsellisena.”

Kuinka pitkään hän oli ollut poissa?

Angèle etsi Colettea katseellaan etupihan puistikosta, mutta tyttöä ei näkynyt. Hän yritti juuri muistella, milloin oli viimeksi nähnyt tämän, kun Joseph kipusi ikkunalaudalle ja katsoi sekin huolestuneena ulos.

Kissalla oli pitkät jalat ja sen toisesta korvasta oli puraistu pala. Teoriassa se oli koko Pelletierin perheen kissa. Se oli asunut ensin Hélènen ja sitten François’n luona, mutta nyt se oli valinnut Coletten. Kissa ja tyttö rakastivat toisiaan.

Lapset kävivät kärsimättömiksi ja Angèle palasi käytävään.

Joseph sen sijaan jäi katselemaan ulos.

– Entä sininen huone, kuka sen haluaa?

Philippe seurasi joukkoa välinpitämättömänä. Poika ei osallistunut rituaaliin, sillä hän nukkui yhä äitinsä vieressä, vaikka oli jo seitsemän.

– Voisihan Philippe nukkua omassa sängyssä, hän on sentään jo iso poika..., uskaltautui Angèle tasaisin väliajoin huomauttamaan. Häntä järjestely huolestutti.

Geneviève huitaisi perustelun kädensyrjällä sivuun.

– Ei hän saisi nukuttua, minä tiedän, millainen hän on! Ja sitä paitsi oinaille rutiinit ovat erittäin tärkeitä!

Philippe oli nukkunut äitinsä vieressä joka yö siitä lähtien, kun he olivat palanneet synnytyslaitokselta kotiin, joten vanhempien intiimielämä herätti kysymyksiä. Miten Jean ja Geneviève sen hoitivat? Ja milloin? Mahdolliset vaihtoehdot sopivat huonosti siihen kuvaan, mikä Jeanista, Genevièvestä ja pariskunnan yhteiselämästä välittyi. Todellisuudessa Jean oli asettunut suosiolla käytävän toisessa päässä sijaitsevaan makuuhuoneeseen ja luovuttanut paikkansa pojalleen. Hän ja Geneviève eivät olleet enää pitkiin aikoihin maanneet yhdessä, edellinen kerta oli ollut häämatkalla.

– Tiedätkö, missä Colette on? Angèle kysyi Louis’lta, kun hän oli paimentanut yhä huonejaosta kiistelevät lapset alakertaan.

Louis kulki keittiön läpi kolme pulloa käsissään.

– Minä luulin, että hän on sinun kanssasi?

Louis’n vastaus oli hajamielinen ja hän jatkoi jo matkaansa olohuoneeseen, missä keskustelu kävi vilkkaana.

Siellä olivat hänen kolme lastaan: esikoinen Jean alias Pullero (hän oli aina ollut pyylevä, eikä ikä ollut auttanut asiaa), jonka vaimo Geneviève retkotti nojatuolissa portviinilasi kädessä; François, joka poltti ketjussa sytyttäen seuraavan savukkeen edellisen natsasta; ja Hélène, joka oli neljännellä kuulla raskaana mutta olisi vatsansa koon puolesta voinut olla viimeisillään.

Philippe oli palannut keittiöstä serkkujen luota äitinsä helmoihin. Hän istui lattialla ja nojasi Genevièven polviin. Jean ajatteli taas ker-
ran, että vaimo kohteli poikaa kuin lemmikkieläintä, piti lapsen aina
lähellään ja rapsutteli hajamielisesti tukkaa.

Louis oli avannut toisen viinipullon.

– Jean, kerropa lisää siitä matkastasi, olet kuulemma lähdössä
Hruštšovin maille?

– En, Jean vastasi hämmentyneenä. – Lähden Prahaan,
Tšekkoslovakiaan. Ei se ole Neuvostoliitossa!

– Onhan se kuitenkin rautaesiripun toisella puolella! huomautti
Hélènen mies Lambert. – Peijakas viekoon, loistavan tulevaisuuden
maa!

Hän lausui kommunistipuolueen moton nautiskellen, sillä ironia
oli hänen leipälajinsa. Lambert ei ottanut mitään vakavasti.

– Kerro nyt matkastasi, Louis usutti.

– No siis, Tšekkoslovakia kustantaa liike-elämän edustajille tällai-
sen matkan, koska haluaa esitellä hienoja tuotantolaitoksiaan.

– Erinomaista! Louis sanoi ja täytti lasit uudestaan.

Hän suhtautui perheen kokoontumisiin demokraattisesti.
Keskustelussa oli huomioitava vuorotellen jokainen lapsi ja puoliso,
eikä ketään saanut jättää paitsioon.

Louis oli iloinen, että Jean olisi nyt viidentoista minuutin verran
koko seurueen mielenkiinnon kohteena, sillä sen jälkeen hänen tar-
vitsisi huolehtia enää neljästä muusta (Genevièveä hän ei koskaan
laskenut mukaan, sillä se nainen veti muutenkin puoleensa ihan tar-
peeksi huomiota), mutta salaa hän oli pettynyt. Neuvostoliitto oli sen-
tään avaruuden valloittanut suurvalta, jota johti se punakka musikka
Hruštšov! Tšekkoslovakiasta ei kenelläkään ollut suuremmin sanotta-
vaa... Pulleron kohdalla mikään ei mennyt koskaan ihan nappiin... Jopa
hänen menestyksessään oli isän silmissä jotain epävarmaa, väliaikaista.

– Kierrättekö te eri puolilla maata? kysyi François’n puoliso Nine ohuella mutta lempeällä äänellään.

Jeanin hämminki ei helpottanut. Ninellä oli aina häneen tenhoava vaikutus, sillä kälyn kaltaiset naiset eivät olleet koskaan olleet hänen ulottuvillaan. Hän olisi halunnut luetella vierailukohteita, olihan hän lukenut matkaohjelman sata kertaa, mutta tšekkiläisiä nimiä oli mahdoton muistaa.

– Emme, menemme vain Prahaan, hän vastasi.

Hän pelkäsi, ettei vastaus täyttänyt odotuksia, ja lisäsi:

– Mutta siellä on luvassa kaikenlaista kiinnostavaa!

Repliikki oli niin yleisluontoinen, ettei se herättänyt huomiota. Jeanilta siis jäi saamatta tunnustus, jonka hän olisi ansainnut, sillä hän oli aivan itse keksinyt osallistua matkalle.

Kauppakamarin lehdessä oli ollut pikku-uutinen, jossa kerrottiin kauppa- ja teollisuusministeriön lähettävän Tšekkoslovakiaan ”tiedonkeruumatkalle” ranskalaisista liikemiehistä kootun valtuuskunnan, ja Jean oli ilmoittautunut halukkaaksi mukaan. ”Mitä ihmeen hyötyä sellaisesta reissusta voi muka olla!” oli Geneviève taivastellut. Mutta kun Jeanin hakemus oli hyväksytty, mitä Jean itsekkään ei ollut uskoa todeksi, vaimo tietenkin kuulutti suureen ääneen, kuinka hanke kirkastaisi ”yhtiön julkikuvaa”.

Joitakin vuosia aikaisemmin Jean oli keksinyt, että halvalla tuotettuja ja sen ansiosta hyvin edullisia kodintekstiilejä voitaisiin kaupata kuin markkinoilla ikään: asiakkaat saisivat penkoa pyyhkeitä ja tyynyliinoja vapaasti isoista laareista. Jean ei ollut ikinä muodostanut mielipidettä yhtään mistään, mutta nyt keskinkertaisuus oli osoittautunut siunaukseksi. Täysin näköalattomalta vaikuttanut idea oli osoittautunut sensaatiomaisen kannattavaksi. Pariskunta oli perustanut Pariisin place de la Républiquelle Dixie-ketjun lippulaivamyymälän, jota Geneviève omakätisesti johti. Jeanin aika kului

työmatkoilla, sillä hänen piti reissata Ranskaa ristiin rastiin tapaa-
massa tavarantoimittajia ja pitämässä silmällä viittä haaraliikettä.
Kuudennestakin oli ollut jo puhetta.

– Yritätkö sinä kaupata kylpypyyhkeitä tšekkoslovakialaisille?
Lambert ihmetteli.

– Voi eihän toki, Geneviève keskeytti voitonriemuisena. – He
ovat niin köyhiä!

Genevièvestä mikään ei ollut niin ihanaa kuin muiden kovaosai-
suus, sillä muita säälitellessään hän saattoi itse esiintyä helläsydämi-
senä ja herkkätunteisena.

– Ei kai siellä ole vaarallista? Angèle kysyi.

– Äiti, ajat ovat muuttuneet, Hélène huomautti.

– Silti...

Angèle punastui. Muistellessaan sanomalehdissä olleita kuvia
pitkistä jonoista kauppohen edessä hän oli vähän jo suunnitellut lait-
tavansa pojalle mukaan eväät kuin telttaretkelle.

– Milloin sinä lähdet, kultaseni? hän kysyi.

– Lähtö on 11. toukokuuta, Geneviève sanoi. – Olisin itsekin läh-
tenyt mieluusti, mutta...

Hän nyökkäsi hiukan kärsivän näköisenä Philippeen päin, eikä
kukaan ymmärtänyt, mitä hän sillä tarkoitti.

Hélène kääntyi veljensä François'n puoleen.

– Pääsetkö sinä matkustamaan Pulleron kanssa lehden puolesta?

François ja *Journal du soirin* muu johto olivat kaksi vuotta aikai-
semmin alkaneet tehdä Ranskan televisioon kuukausittain esitet-
tävää makasiiniohjelmaa nimeltä ”Erikoisnumero”, josta oli tullut
valtava suosittu. Aina ohjelman alkaessa kolmasosa ranskalaisista
asettui mustavalkovastaanottimien eteen seuraamaan silmä kovana
yhteiskuntaa ja politiikkaa käsitteleviä reportaaseja, ulkomaisten
valtionpäämiesten haastatteluja ja elokuva- tai musiikkikatsauksia.

Kun François oli kuullut Jeanilta Prahaan suuntautuvasta matkasta, hän oli oikopäätä ehdottanut, että valtuuskunnan mukaan lähetettäisiin kameraryhmä. Kaikkien suureksi ihmeeksi Tšekkoslovakian viranomaiset olivat myöntäneet siihen luvan! Uutinen oli herättänyt paljon huomiota, sillä länsimaisilla toimittajilla ei ollut usein tilaisuutta päästä itäblokin maihin. Neuvottelut olivat olleet ankaria ja diplomaatit oli pitänyt valjastaa niihin mukaan. Sallituista kuvauskohteista oli väiteltä kiivaasti, mutta sopimukseen oli päästy.

– En, François sanoi. – Meiltä lähtevät Goulet ja Vertbois. Minä teen toista ydinvoimaan liittyvää juttua.

– Sekin on kiinnostava aihe, sanoi Louis, joka oli katsonut makasiiniohjelman jok’ikisen jakson. Hänen sydämensä jätti ihanaasti yhden lyönnin välistä joka kerta, kun televisiossa kuulutettiin François Pelletierin nimi.

Tämän aiheen Louis oli kuitenkin todennut ”kiinnostavaksi” paljon hiljaisemmin ja vaisummin, ja katseet olivat vaivihkaa kääntyneet Angèleen, joka onneksi keskittyi parhaillaan sitomaan lapsille ruokaliinoja leuan alle...

Louis ja Angèle olivat kaksi viikkoa aikaisemmin käyneet katso-massa elokuvan *Viimeisellä rannalla*. Vaikka Angèle oli vannoutunut Gregory Peckin ihailija (Louis’n mielestä se mies oli aivan yliarvostettu), hän oli eläytynyt australialaisparkojen kohtaloon – nämä olivat joutuneet avuttomina katselemaan maan ylle levittäytyvää radioaktiivista pilveä, joka oli jo kylvänyt tuhoa Yhdysvalloissa. Angèlea olivat hirvittäneet kuvat ydinsodan jälkeisestä maailmasta, jossa ihmiset olivat vetäytyneet pakoon kerrostaloihin, neljän seinän sisään, kuka tietää minne, missään ei joka tapauksessa näkynyt ristin sielua. Louis’ta niin yksimielinen toiminta oli hämmästyttänyt, ja ihmisistä tyhjentynyt maisema oli tuonut hänen mieleensä elokuisen Pariisin. Angèle oli lähtenyt elokuvateatterista silmät kyynelissä.

Anthony Perkins oli hänestä muistuttanut Étienneä, heidän nyt jo edesmennyt nuorinta poikaansa, ja kohtauksessa, jossa Perkins oli pyytänyt lääkäriltä ”itsemurhapilleriä”, oma pikkuinen oli ollut taas siinä. Hän oli pilkannut itseään tunteilusta, mutta Hiroshiman aikaansaama kauhu ei ollut vuosien kuluessa paljoakaan laimentunut. Se oli Louis’sta perin harmillista, sillä hän itse oli kovin innostunut ydinenergiasta ja muista insinöörien saavutuksista.

Jos muut olivat luulleet, ettei Angèle lapsiin keskittyessään ollut kuullut sanaa ”ydinvoima”, he olivat pahasti erehtyneet.

– Toivottavasti sinä mainitset siinä reportaasissasi laskeumat...

Se oli huoli, jonka lehdet nostivat kaikkein useimmin esiin. Louis huokasi hiljaa.

– Minä huomasin kyllä, Louis. Turha teeskennellä!

– Huokasin siksi, että sinä olet niin vaikutuksille altis.

– Ai niinkö?

Angèlen kasvot olivat hiukan punehtuneet, mikä tarkoitti suuttumusta.

– Sinä siis uskot, ettei siitä törkyteollisuudesta irtoava tomu laskeudu lainkaan maahan? Että sitä ei päädy lehmien laitumille, että lapsille on täysin turvallista juottaa maitoa?

Ennen kuin Louis ehti vastata, Angèle laski kätensä lasinsa päälle, ettei hänelle kaadettaisi lisää ja vetosi François’han:

– Sano nyt sinä se tuolle! Lehdessäsi asia on selitetty ainakin kahteenkymmeneen kertaan! Eikö muka ole niin, että viljan mukana kulkeutuu lautasille radioaktiivista pölyä!

François oli aivan liian järkevä sekaantuakseen keskusteluun, jossa vanhemmat olivat vastapuolilla. Hän tyytyi kohauttamaan olkapäitään niin epämääräisesti, että se saattoi tarkoittaa mitä tahansa, eikä kukaan loukkaantunut.

– Kultaseni...

Koskettava perhesaaga ja jännittävä vakoilutarina vie matkalle Pariisiin ja Prahaan vuonna 1959.

Pelletierin perheessä on muutoksen aika: Ranskan tiedustelupalvelun agentti värvää François Pelletierin auttamaan vakoojan pelastamisessa KGB:n kynsistä rautaesiripun takaa länteen. Samaan aikaan ydinsodan uhka on käsinkosketeltava. Jokainen Pelletierin perheen jäsen joutuu valitsemaan oman edun ja velvollisuuden välillä, vaikka ristiriita olisi kuinka sydäntä särkevä tahansa.

Kirjan varsinainen sankaritar on kymmenvuotias Colette Pelletier, mehiläisiä hoitava vakava tyttö, joka monien vaikeuksiensa jälkeen pistää vihdoinkin kauhean äitinsä Genevièven järjestykseen.

Säteilevä tulevaisuus on jännittävä, mukaansatempaava ja liikuttava romaani. Pierre Lemaitren lennokas kerronta ja humoristisen pisteliäs henkilökuvaus kietovat lukijan lähtemättömästi pauloihin. Suuri maailma -sarja kulkee Pelletierin perheen mukana halki sodanjälkeisten kohtalokkaiden vuosikymmenten:

Loistavat vuodet (2023)

Vaikeneminen ja vimma (2024)

Säteilevä tulevaisuus (2025)

KL 84.2

DOCENDO
www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-357-6

9 789528 503576

